

[Ole Bjørn Kraft.]

faa en Nedsættelse i sine Levevilkaar, som vilde blive meget voldsommere og stærkere, end Tilfældet er nu. Derfor tror jeg ikke, man skal fastholde den Opfattelse, at der bringes et Offer. Man skal erkende, at der er blevet vist en rigtig Forstaaelse — det er jo ikke altid, at det er Tilfældet —, og at man beslutsomt og hurtigt har handlet herefter. Det er al Anerkendelse værd.

Det er vor Opfattelse, at med dette Resultat, som det foreliggende Lovforslag er et Udtryk for, er tilvejebragt Grundlaget for det Arbejde, der stunder til, for at udnytte alle forhaandenværende Produktionsmuligheder og bevare et fast Hold i den økonomiske Udvikling, idet man herigennem faar sat en Bremse paa Inflationen. Alle Problemer med Hensyn til Inflations-spørgsmaalet er ikke løst hermed. Spørgsmaalet om Seddeludstedelsen og om Kreditmængdens Indflydelse af inflatorisk Karakter maa nøje overvaages med Udgangspunkt i de Krav, som paa dette Omraade — det ved vi alle — vil blive stillet fra saa mange Sider, saavel paa Grund af den handelspolitiske Udvikling som af andre Grunde, jeg ikke behøver at komme ind paa her.

Til denne afgørende og fundamentale Løsning af Pristalsreguleringsystemet er blevet knyttet en Række andre Lovforslag, dels Forslag, der har naturlig Tilknytning til dette System som en nødvendig Følge af eller Forudsætning for dets Gennemførelse, som til Eksempel Prisreguleringsforslaget, dels med en indre psykologisk Forbindelse med det, bidragende til at skabe Forstaaelse af, at de forringede økonomiske Vilkaar maa deles af alle Dele af Befolkningen. Denne Motivering har ogsaa haft Vægt for os og har ogsaa været bestemmende for den Holdning, vi i det store og hele har maattet indtage til dette Komplex af Lovforslag.

Om de forskellige Lovforslag har mit Partis Ordførere udtalt sig i Enkeltheder. Jeg tror, jeg har Lov til at sige, at de alle er blevet behandlet ud fra Synspunktet, at vi er rede til at yde vort Bidrag til deres Gennemførelse, saaledes at de Beslutninger, de Bestemmelser, der er blevet truffet under Forhandlinger i Ministeriet, nu bliver virkeliggjort. Jeg haaber, at Forhandlingerne i Udvalgene vil medføre, at de Ønsker, vi paa en Række Punkter har fremsat, vil blive sagligt behandlet og imødekommet. Vi har intet Ønske om at sinke Forhandlingen, og jeg for mit personlige Vedkommende vil gerne sige, at

jeg er af den Opfattelse, at Rigsdagen vil være vel tjent med at vise, at den besidder Evnen til hurtig Beslutning, naar Mulighederne for de saglige Argumenters Fremsettelse og Prøvelse gives. Rigsdagen skal arbejde, den maa ikke tvinges til at jaskke, men den maa ogsaa selv sætte det Tempo, som kan fritage den for Mistanken om blot at være en Diskussionsklub.

Fasthed og Handlekraft er Folkets Ønske og Krav til Regeringen og Rigsdagen. Det havde utvivlsomt været heldigere, om Lønreguleringsspørgsmaalet var blevet løst, inden det den 1. Maj blev aktuelt. Der kan heller næppe være Tvivl om, at den Form, Drøftelserne i Ministeriet og mellem Partierne tog, med dagelange Vandringer mellem Regering og Partimøder, ikke er en Forhandlingsform, der bør danne Skole, men tværtimod som saa meget andet forlades som noget fortidigt, lidet svarende til de Forhold og de Vilkaar, under hvilke en Regerings Ledelse for Tiden skal udøves.

Det vil ikke være underligt, om Uro og Usikkerhed kan opstaa i Befolkningen, og om den almindelige Mand med vaagen Opmærksomhed følger Regeringens Virksomhed og spørger, om den er rede til og i Stand til at møde Vanskelighederne med den fornødne Handlekraft og den fornødne Myndighed. Det maa være i alles Interesse i og uden for Regeringen, at dette Spørgsmaal kan besvares bekræftende. Og Konservatismen er for sit Vedkommende beredt til en Drøftelse heraf og til at medvirke til alle fornødne Beslutninger.

Regeringen og Rigsdagens Partier maa under hele denne Tid stedse have for Øje som en Rettesnor for Holdning og for Handling, at maaske hele Landets Fremtid vil være afhængig af Regeringens Evne og Vilje til at gøre Tidens Gerning og til at gøre den i Tide. J. C. Christensen har engang formet et Ord, i hvilket han siger: Tiden kræver Gerning, men Gerning kræver ogsaa Tid. Det er den første Halvdel af denne fast formede Sætning, der i Dag maa gives Vægt, og Regeringen bør derfor efter min Opfattelse selv tænke herpaa.

Der har fra forskellig Side været rejst Spørgsmaalet, om den nuværende Konstruktion er det rette Redskab. Regeringen maa uden Persons- eller Partitradition være rede til enhver Handling, ogsaa paa dette Omraade, der tjener vort Folks Fremtid. Tiden vil ikke alene stille Krav til Befolkningen, men ogsaa til Staten. Den maa for sit Vedkommende paa alle Omraader helt og fuldt indrette sig efter de ændrede Vilkaar,